

IZMĪTNEKS

Tautas žurnāls

2014.GADA OKTOBRĪ

20
‘428’

◆ Kā atvēse lot
aizkuņķa
dziedzēri?

◆ Tautā mīlētā
žurnālistē
**VELTA
PURIŅA**

◆ Latviešu
diēvziņa

◆ Veiksmes
formulas

◆ Servisa suni
un viņu
skolotāja
**ZAIGA
KLAVINA**

◆ Populāru
cīlvēku fobijas

◆ Organisma
attīrīšana
ar... balsi

MAIJAS PINKOVSKAS foto

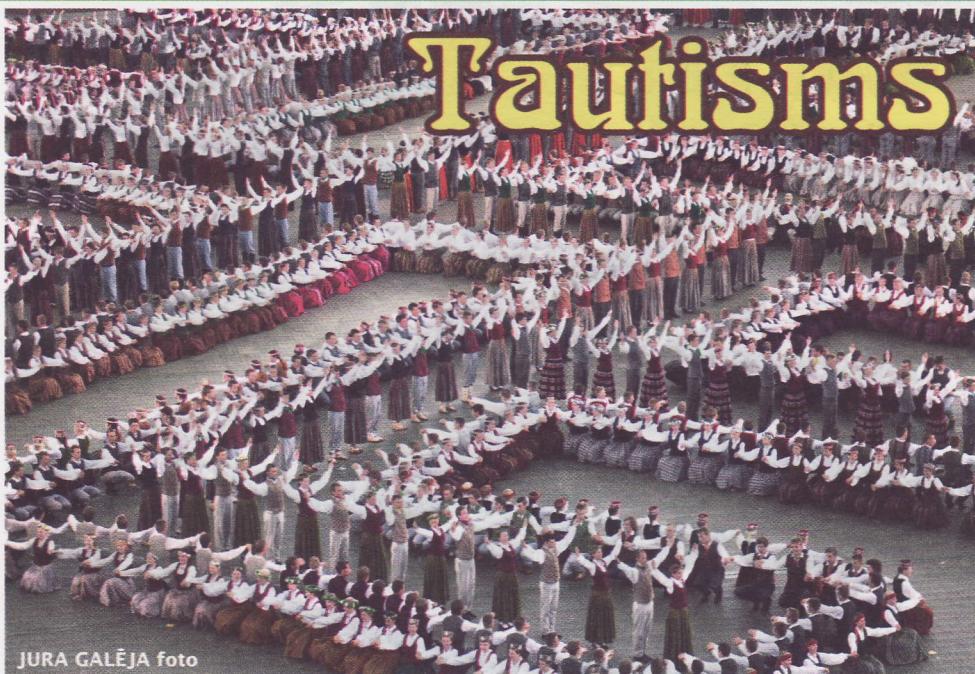

ISSN 1407-5059

CENA 1,78 EIRO

9 771 407 505009 43

**(Nobeigums.
Sākums 17.numurā)**

Valsts varas tiesības — tās ir plašs tiesību spektrs, kuras tiesību zinātne sadala divās lielās daļās: publiskās un privātās jeb cīviltiesības. Publiskām tiesībām ir daudzi atzari jeb nozares: valsts tiesības, administratīvās, starptautiskās, finanšu, tirdzniecības, baznīcas (religiskās-kanoniskās), krīminālās, procesuālās tiesības. Cīviltiesības iedala četrās lielās daļās: ģimenes, mantojuma, lietu un saistību vai prasību tiesības.

Demokrātijas un dēmonkrātijas atsevišķi izdala Pīloņu tiesības, kuras daudzējādā zinā pārkājas ar vīspārējām starptautiskām cilvēktiesībām un dabiskajām tiesībām: politiskās, personīgās un cīviltiesības (jau iepriekš pieminētās). Demokrātijas apstākļos savas «krīminogēnās tiesības» piesaka un plaši izmanto arī dažādi noziedznieku grupējumi — vīniem visiem ir demokrātiskās vēlēšanu tiesības vēlēt valsts varu (neatkarīgi no tā, kur vīni atpūšas). Valsts varas un krīminogēno tiesību (sauktas arī gangsteru tiesības) sajaukumā rodas «mafijas tiesības», gan «desmitās daļas» jeb «nodokļa tiesības», gan «jumta tiesības» (tā ietver nodokli un arī pienākumu aizsargāt pret citām bandām), teritoriālā un profesionālā reketa un citas vardarbīgās tiesības, kā arī visiem labi zināmās «banksteru tiesības». Eiropā mums tagad ir labi piemēri, kad visu valsts augstāko varu sagrajbī krīminālnoziedznieki, hunta vai kāds politekonomisks sindikāts, vai pat atsevišķa «brigāde». Pastāv pat tādi jēdzieni kā «likumīgais zaglis», «likumīgā prihvātīzācija», «likumīgais iepirkums»,

«ārzemju eksperts», «ārzemju intervents» (nevis investors) un tml.

Visas šīs Valsts varas radītās Tiesības un Pienākumi ir domātas kā varas tiesības pār cilvēkiem, kuras vīniem jāizpilda. No otras pusē, tās ir arī it kā tiesības kaut ko prasīt no varas, bet parasti tā diemžēl ir tikai fikcija. Visas šīs tiesības regulē ne pati tauta, bet valsts, pat personīgās tiesības — sīrsapzinās, vārda brīvības, personas, dzīvokļa neaizskaramības utt. — demokrātijā un dēmonkrātijā ir tikai FIKCIJA. Šo problēmu var atrisināt tikai Tautīma sabiedriskā iekārtā ar savu Tautvaldību un Tautas tiesību sistēmu.

Tiesību avoti

Tiesību avots šodienas dēmonkrātijā ir: vairata (kā pusē vairākums — tam taisnība); nauda (kam nauda — tam vara); fiziskais spēks (kam dūre — tam spēks); ieroči (kam pistole — tam taisnība); valsts vara (kam likuma sargi — tam taisnība), jo pats likums jau ir tikai teksts uz papīra, bet ir vajadzīgs kāds, kas liek to ievērot. Tie varētu būt galvenie dēmonkrātijas, kā arī demokrātijas tiesību avoti.

Dabisko tiesību pirmavots ir Dievs un Daba ar mūžam pastāvošām tiesībām. Tās ir taisnīgas pēc savas būtības un mūžīgas. Mūsu uzdevums ir tās izprast, izprast Dieva gribu un likumsaķības Dabā un piemērot mūsdienās.

Ieražas kā ieražu tiesību avots. Tautas gars un prāts kā tiesību avots. Tās, protams, ir vecākais tiesību veids, ja neskaita dabiskās tiesības. Jo dzīlakas to saknes, jo dzīlāk tās iespiežas tautas apzinā un grūtāk maināmas. Piemēram, aplokšņu maksājums ārstam, protams, ir ieradums, tā nav vēsturiska ieraža,

bet pateicības un korupcijas sajaukums. Ieražu tiesības var pastāvēt tikai vēsturiskā tautā un vēsturiski ilgi pastāvējušā sabiedrībā. Jaunradītā sociumā vai demosā nekādu ieražu nav un never būt. Starp citu, zvērināto jeb ieražu tiesa nepārzina likumus, bet vairāk sprīzē pēc savu ieražu pamata, pēc sīrsapzinās un šodienas taisnīguma izjūtām. Tiesu prakse arī ir sava veida ieražu tiesības, tāpēc jābūt loti uzmanīgiem ar jauniem precedentiem — kā tas bija Kosovas atzišanas gadījumā. Demokrātijā un dēmonkrātijā sabiedrība, kā sociālo tiesību avots, ir pašapmāns, jo tā ir vieglī manipulējama no valsts varas pusēs.

Sabiedriskais līgums kā tiesību avots — tās ir kopdzīves normas, zem kurām visi ir kādreiz «parakstījušies». Sabiedrisko līgumu pamazām izspieda varturu likumi. Jau na Sabiedriskā līguma — Satversmes — gadījumā šāda tautas «parakstīšanās» vajadzīga. Mūsu uzdevums ir izstrādāt šo jauno sabiedrisko līgumu — jaunu Tautas Satversmi — Sabiedrisko līgumu. Katras valsts Konstitūcija ir kā spogulis sabiedriskai iekārtai.

Valsts (valsts aparāts — varturi un varneši) kā tiesību avots. Likums kā tiesību avots, kurš pamazām likvidē ieražu tiesības. Varturi izdod Publiskās tiesības, tai skaitā — Valsts tiesības (administratīvās, procesuālās, krīminālās, finanšu, kanoniskās) — tās visas ir valsts aparatā tiesības, pēc izcelsmes kontinentālās jeb romiešu, anglosakšu tiesības. Masoni pretendē, ka tās pēdējās ir vīnu radītās tiesības, bet visām šīm tiesībām ir viens avots — Valsts varas nesēji, kuri apkārušies ar pažīdomātiem Likumiem. Tās ir VINU tiesības, nevis tautas tiesības. Valsts varas tiesības tautvaldības apstākļos ir jāpagriez «ar kājām uz leju» — to avots var būt tikai tauta.

Valdonis — valdnieks, diktators, karalis, prezidents, koalīcijas padome, partokrātu padome, korporātu/sindikātā padome, matrice — kā tiesību avots. Te maz ko var komentēt: «Es tā nolēmu, un tā tam būt...» Tāds tas avots — subjektīvs, var būt godrs, var būt muļķīgs, nodevīgs, brutāls, žēlsirdīgs utt. Tautai nav nekādu tiesību, izņemot paklausīt... Tas ir pavalstnieku «bezvariantu variants».

Viens no visbiežāk speciāli kultīvētiem mīliem ir, ka ieražu tiesības piemīt mazattīstītām sabiedrībām, bet attīstītām sabiedrībām — Likumi. Ieražām, kuras rada paražas, ir tūkstošiem gadu izstrādāta filigrāna uzbūve, latviešiem tā, piemēram, atspoguļota Daīnās, jehudiem — Talmudā, un tām ir daudzreiz

lielāks spēks nekā pēc pasūtījuma sagudrotajiem Likumiem. Likumi parasti pārvalda jaunus mākslīgi radītus dēmosus un sociums, nevis senas tautas. Piemēram, Alaskā saskrēja zelta meklētāji — kādas šīm sociumam varēja būt ieražas? Varbūt tādas, ka kāršu spēles zaudētājs ir jānošauj?

Protams, varam atrast arī labu pie-mēru — šodienas, eiropeiskās izcelsmes austrālieši ir sociums ar jaunām tautas ieražu tiesībām. Austrālijā saveda no-ziedniekus, kuri sākumā izvērsa geno-cīdu pret aborigēniem (80% aborigēnu iznīcināja, bet tasmāniešus izkāva vīsus). Taču kolonistī ar laiku spēja saorganizēties tūkumiskākā sociumā nekā paši izsū-tītāji un pirmie asinātie kolonizatori.

Šodien pagriezt līetas būtību tā, ka paražas ir kaut kas novecojis, nozīmētu — tā bija un ir speciāla politika, lai tau-tām izsistu saknes, lai iekarotāji ar sa-viem jaunajiem likumiem tās vieglāk va-retu pārvaldit.

Tautīsmā materiālai bagātībai nav pašvērtības, un tas nav pašmērkis, tā kalpo tīkai par pamatu tautas garīgai attīstībai. Demokrātijā un dēmonkrātijā sabiedrībā materiāla bagātība kalpo ba-gāto izpriecām, un tie to vienkārši iz-nieko. Izpriecu industrija ir demokrātisks manipulācijas ierocis un prāta apdulli-našanas ierocis.

Domājoša tauta nav vajadzīga ne-vienaī valdonībā — jo tumšāka tauta, jo vieglāk pārvaldāma. Starp citu, fut-bols Anglijā tīka izgudrots speciāli — ar karala lēmumu to strādniekiem lika spē-lēt otrdienu vakaros, lai novērstu no domām par smago dzīvi — tas bija veids, kā viņus novērst no domāšanas, liekot vieniem trūki skraidit pēc bumbas, bet otriem skatīties, kā tie pirmie skraida (tīkai lūdz — nejaukt ar fizisko kultūru jeb tautas «sportu»).

Tautīsmā, kā jauna sabiedriskā iekār-ta, kļauvē pie šodienas durvīm, tas gaīda nesavīgus, pašaizliedzīgus jaunās iekārtas cēlājus, jo ne jau visi ir kļuvuši par degenerātiem. Tautā pastāv veselais saprāts un prāts, kurš to iznesis no de-mokrātijas un dēmonkrātijas dubļiem — kā kādreiz senči Daugavā nomazgāja uzspiesto hristietību, tā arī šodien — izpērsies kārtīgā pīri un atbrīvosies no naudas smakas, iztaisnosies un izvedis tautu uz Gaismas ceļa.

**Dr. VALDIS ŠTEINS,
Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris**

P.S. Autors ir neatkarīgs zīnāt-nieks un pētnieks un pauž savu zī-nātnisko viedokli akadēmiskās brī-vī-bas ietvaros. Prieķīlumi ir domāti kā akadēmiskas diskusijas piennesums Latvijas un citu Pasaules valstu etno-lopījai, ģeogrāfījai, vēsturei, ģeopolī-tologījai, valstsmačībai, tiesību zīnāt-nei un praksei.